

chod, kdyby se přihláška stala řádně a včas, prohlásil, že tímto směrem jsou vyrovnány veškeré jeho nároky z jakéhokoli titulu proti žalované firmě a dále se neobíral možnou výší zažalovaného nároku, neučiniv v těch směrech potřebná zjištění skutková (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Věc není proto zralá k rozhodnutí (§ 35 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.) a musila býti vrácena odvolacímu soudu k doplnění řízení a k novému rozhodnutí.

Čís. 16228.

Nelze odepřít zahájení vyrovnacího řízení (zemědělského vyrovnacího řízení) proto, že vyrovnací dlužník nesplnil dřívější vyrovnání, dosáhl-li od všech vyrovnacích věřitelů poshovění v placení vyrovnací kvoty a plnil-li splátky na vyrovnací kvotu v mezích poskytnutého mu poshovění.

(Rozh. ze dne 24. června 1937, R II 301/37.)

Na návrh dlužníka Ludvíka T., rolníka ve V., zahájil soud první stolice zemědělské vyrovnací řízení podle § 1 vyr. ř. a vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. Rekursní soud zamítl dlužníkův návrh. Důvody: Stěžovatelé navrhli, aby návrh na zahájení vyrovnacího zemědělského řízení byl zamítnut, ježto se příčí zákonu (§ 4 č. 6 vyr. ř.), neboť dlužník dosud nesplnil dřívější vyrovnání Kv 91/32. Správnosti jejich tvrzení nasvědčuje vlastní výpověď dlužníka z 20. března 1937, v níž udal, že dosud nesplnil vyrovnací kvoty vyrovnání Kv 91/32, zejména, že nezaplatil dosud splatné pohledávky Spořitelni a úvěrní banky ve S., firmy Eduard W., Emilie T., Jany P. a jiných věřitelů. Ježto tedy dlužník nesplnil dřívější vyrovnání, je zde důvod § 4 č. 6 vyr. ř., pro který nelze nové vyrovnací řízení zahájit.

Nejvyšší soud uložil soudu první stolice, aby po doplnění řízení znovu rozhodl.

Důvody:

S hlediska skutkového stavu, z něhož vychází rekursní soud, jest jeho usnesení správné a dovolací rekurs marně vyvrací jeho správné posouzení věci po právní stránce. Dlužník tvrdí však v dovolacím rekursu nově, že prý oni věřitelé, vůči nimž nesplnil dřívější vyrovnání (pod Kv 91/32 sjednané), s tím souhlasili po případě poskytl mu v tom směru poshovění. Kdyby byla ta skutečnost prokázána, byla by pro posouzení věci rozhodující, neboť jednak může věřitel se svým jměním volně nákládati, tudíž i svou pohledávku dlužníkovi odpustiti, anebo mu v placení poshověti, jednak nemůže dlužníkovi škoditi takové nesplnění vyrovnání, které se stalo v dohodě s jeho věřiteli. Pokud by tedy dlužník nezaplatil splátky podle dřívějšího vyrovnání v mezích poshovění poskytnutého mu jeho věřiteli, byl by k tomu oprávněn podle dohody sjednané s věřiteli a nemohla by mu z takového oprávněného neplacení vzejít újma. Nelze proto ustanovení § 4 č. 6 vyr. ř. vykládati uzce jen podle jeho doslovu, nýbrž jest přihlížeti i k tomu, zda tu jest právě

vyličený důvod, proč dřívější vyrovnání nebylo dosud dlužníkem splněno. Jako by dlužníkovi nemohlo škoditi nesplnění tehdy, kdyby se věřitel vůči němu své pohledávky vzdal, tak nemůže dlužníkovi býti na újmu nesplnění vyrovnání ani tenkrát, bylo-li odůvodněno poshověním se strany věřitele. Bude proto potřebí vyšetřiti nejen, kterým věřitelům dlužník dřívější vyrovnání nesplnil, nýbrž také, zda všichni tito věřitelé skutečně s tím souhlasili anebo zda poskytli dlužníkovi poshovění, jež dosud ještě trvá. Ježto jest vhodné, aby toto šetření provedl soud první stolice, byla věc vrácena jemu.

Čís. 16229.

Bylo-li mezi dodavatelem suroviny a jejím zpracovatelem ujednáno, že právo nakládati s penězi, došlými za odprodané zpracované zboží na poštovní šekový účet zpracovatele, náleží dodavateli, jemuž zpracovatel dojití těch kterých peněžitých částek oznamuje, má dodavatel nárok nedopouštějící výkon exekuce (§ 37 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Rv I 1402/37.)

Srv. rozh. č. 6470 Sb. n. s.

Žalující firma ujednala s firmou H. a syn, že žalující firma bude posílati uvedené firmě H. a syn surové kůže k zpracování na podrážkovou kůži, z níž část zpracované kůže odprodávala i firma H. a syn. Peníze za takto odprodanou kůži docházely od zákazníků na účet posléz dotčené firmy (H. a syn) u poštovní spořitelny v P. Firma H. a syn oznamovala dojití peněz na uvedený účet žalobkyni a ta s došlými penězi disponovala. Podle uvedené úmluvy náležely peněžité částky, došlé za odprodanou zpracovanou kůži, žalobkyni. Dne 17. srpna 1936 zabavil berní úřad v Š. berní exekucí pohledávku firmy H. a syn na šekovém účtě č. . . . u poštovní spořitelny v P. ve výši 7.434 Kč 65 h. Tvrdíc, že na částku 7.116 Kč 50 h přísluší jí práva nedopouštějící výkon dotčené exekuce, domáhá se žalující firma žalobou excindační nepřípustnosti exekuce. Soud první stolice zámítl žalobu, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

Důvody:

Nejvyšší soud dovodil v rozhodnutí č. 6470 Sb. n. s., že peníze složené u poštovního šekového úřadu přecházejí smísením s jeho penězi do jeho vlastnictví, že však jest řečený úřad povinen vydati oprávněnému stejné množství peněz. Tomu tak jest, ať se pokládá uložení peněz u poštovního šekového úřadu za zápůjčku, či za úschovu (depositum irregulare), a je s hlediska souzeného případu rozhodující, komu přísluší nárok na vydání peněz tam složených. Exekuce postihuje totiž jen